

Men det er ikke det, der bliver diskuteret i dag. Det, der er sat til debat i dag, er statens regionale erhvervspolitik, og det er straks et vanskeligere emne. Spørgsmålet er, om der overhovedet er brug for en statslig regional erhvervspolitik.

I dag findes der i hvert amt et teknologisk informationscenter, de såkaldte TIC'er. Denne ordning foreslås opkvalificeret, og det gode spørgsmål er: Burde vi ikke i stedet nedlægge TIC'erne som statslige organisationer? Midlerne kunne så i stedet overføres til amterne. De kunne godt være bundet til ansættelse af mennesker på et erhvervskontor, og det ville være naturligt at begynde med at ansætte de nuværende medarbejdere. Men på længere sigt bør det være amterne, der prioriterer, hvilke mennesker med hvilke kvalifikationer der bør ansættes. Behovene er næppe ens i Frederiksborg Amt og i Ringkøbing Amt.

Som det konstateres i redegørelsen, er der alt for mange aktører i den regionale erhvervspolitik. Ovennævnte forslag tager unægtelig fat på denne problemstilling. Men det er ikke Erhvervsministeriets forslag. I stedet foreslås det, at uoverskueligheden løses ved endnu en nydannelse, nemlig erhvervsknudepunkter. Som dokumentation for en sådan ordningsberettigelse nævnes en lang række ansøgninger om tilskud.

Så vidt vi kan se, kommer de fleste af ansøgningerne fra allerede eksisterende samarbejdsorganer. Det er jo ikke usædvanligt, og i almindelighed er det ikke en begrundelse for en ordning, at en ny pengekasse udløser ansøgninger.

Redegørelsen bærer i det hele taget præg af, at Erhvervsministeriet søger en rolle, som det har svært ved at finde. Som eksempel kan nævnes en meget interessant sætning, der lyder:

»Som aktiv deltager i udviklingen af den erhvervsmæssige infrastruktur i regionerne vil Erhvervsministeriet også fremover tilbyde at varetage rollen som bindeled mellem regionerne og den øvrige statsadministration.«

Vi er temmelig sikre på, at det aldrig er sket og aldrig vil ske, at en kommune eller et amt, som har brug for en kontakt til Miljøministeriet eller Boligministeriet, ringer til Erhvervsministeriet for at få etableret kontakten.

Fra SF's side vil vi hellere tage et helt andet udgangspunkt for en regional erhvervspolitik, nemlig at kommunerne og amterne kan selv. Eventuelt kan staten hjælpe med nogle initiativer og sætte dem i gang, f.eks. med tilskud, men

som hovedregel skal staten lade de lokale enheder varetage opgaverne lokalt.

Som det er fremgået, har vi fra SF's side et væsentligt andet udgangspunkt end regeringen. Derfor har vi også vanskeligt ved at gå konkret ind i de forskellige forslag og vil nøjes med denne korte kommentar til redegørelsen.

Bjørn Elmquist (RV):

Hvis man tror, at regionalpolitik er lig med lokal sognepolitik, kan man godt tro om igen. Allerede på første side af ministerens regionalpolitiske redegørelse fra maj 1995, som vi har til forhandling i dag, peges der på en række nye elementer eller faktorer, som vi må inddrage, og det viser de internationale krav, de internationale udfordringer, som man må inddrage, når man drøfter regionalpolitik i disse år.

Der er for det første gennemførelsen af det indre marked og den fortsatte liberalisering af verdenshandelen og kapitalbevægelserne. WTO, den nye organisation, spiller ind her. Der er for det andet internationaliseringen, som medfører ensartede makroøkonomiske vilkår i de vesteuropæiske lande. Så er der for det tredje de nye lande, som dukker op på den internationale scene. Det er Østeuropa, det er Sydøstasien, og det er andre dele af den tredje verden, som øger konkurrencen over for danske virksomheder, men som også samtidig indeholder nogle nye udfordringer. Alt dette skal kædes sammen og så at sige oversættes til lokale tiltag.

Der er også mange aktører i det regionalpolitiske. Der er i alt ni. Jeg er ganske enig i det, som erhvervsministeren opregner, at disse mange aktører kan have hver deres rolle at spille: kommuner, amter, de regionale arbejdsmarkedsråd, de teknologiske informationscentre, erhvervsskolerne, de tekniske skoler, arbejdsmarkedsuddannelsescentrene, ministerierne på det offentlige plan, centraladministrationen og så endelig EU.

Det, som er det helt åbenbare problem, kerneproblemet i det her, er at få det udtalte behov tilfredsstillet, der går ud på at forenkle, målrette og samordne den regionale erhvervspolitik. Det er ganske besværligt.

Ministeren peger i sin redegørelse på en række nye tiltag – man kan også kalde det problemstillinger – som vi især bør interessere os for. Der er erhvervsknudepunkterne, som optager en ganske stor del af redegørelsen, og som, kan vi se af det materiale, vi efterfølgende har fået, har ramt ind i et tomrum, man nok har følt i